

ось ті наріжні камені, з яких вибудовується нова Конституція. І в цьому її безсумнівний здобуток.

Від рівня забезпеченості прав і свобод значною мірою залежать ступінь досконалості самої особистості, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека [5, с. 384]. До характерних рис розділу Конституції про права і свободи людини і громадянина слід віднести те, що він не тільки декларує права і свободи, у тому числі нові, а й значно посилює юридичні гарантії їх реалізації та захисту.

Література

1. Права человека: учебник для вузов / [отв. ред. Е. А. Лукашева]. – М.: Изд-во НОРМА (Издательская группа НОРМА-ИНФРА М), 2001. – 573 с.
2. Проблемы общей теории права и государства: учебник для вузов / [под общ. ред. В. С. Нерсесянца]. – М.: НОРМА – ИНФРА-М, 2002. – 832 с.
3. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави: [навч. посібник] / П. М. Рабінович – Харків: Консум, 2002. – 160 с.
4. Скрипнюк О. В. Конституційні права і свободи людини в Україні: теоретико-методологічні, правотворчі та правозастосовчі аспекти / О. В. Скрипнюк // Держава і право у світлі сучасної юридичної думки: зб. наук. праць на пошану академіка Юрія Сергійовича Шемшученка. До 75-річчя від дня народження. – К.: Вид-во «Юридична думка», 2010. – С. 182-191.
5. Теорія держави і права. Академічний курс: підручник / [за ред. О. В. Зайчука, Н. М. Оніщенко]. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 688 с.

УДК [001.18+37.014] (043.2)

Михайлюк Д. М., Ярина Ю. А., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Головка С. Г., к.і.н., доцент

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ НАУКИ І ОСВІТИ В НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ

Історія становлення вітчизняної науки налічує багато століть. У своєму розвитку вона пройшла тривалий і довгий шлях від перших елементів науки в стародавньому світі і до наших днів, коли наука стала джерелом економічного зростання і невід'ємною складовою національної культури та освіти.

Протягом останніх двох десятиліть в Україні триває складний процес змін у сформованій за радянський період системі. Становлення сучасної наукової системи в суверенній державі в умовах переходу до ринкової

економіки та демократичних принципів відбувалося повільно. Основною причиною такого стану речей у вітчизняній науковій системі стала невідповідність до радикальних перетворень суспільства. А саме: перехід від тоталітаризму до демократії, від адміністрування до ринку, від державного управління до автономії і самоорганізації. Незважаючи на це, українській науці вдалось зберегти повноцінну структуру, успадковану від СРСР.

Провідним науковим центром залишається Академія наук України, яка в 1994 році здобула статус національної. Але і в ній накопичились серйозні проблеми, однією з яких стала орієнтація на прикладні розробки. Серйозним недоліком вважається поділ науки на академічну, вузівську і галузеву.

Останнім часом почали змінюватися пріоритети. До прикладу, зростає увага до фундаментальних досліджень. Створені і діють Академія медичних наук, Академія мистецтв, Академія правових наук, тощо. У 1989 році відновило свою діяльність Наукове товариство ім. Т. Шевченка.

Зростає кількість публікацій вітчизняних вчених, що свідчить про їхню здатність забезпечувати розвиток та якість освіти, підтримувати певний інтелектуальний рівень української еліти. Попри низку недоліків сучасна українська наука посідає гідне місце на міжнародній арені. Адже вітчизняні науковці демонструють конкурентоспроможність під час виконання спільних міжнародних наукових проєктів.

У складних умовах перебуває освіта, хоча процес оновлення охопив і цю важливу галузь. Основним нормативним документом у галузі освіти є Закон України «Про освіту» (прийнятий у 1991 році, а сучасну редакцію затверджено в 1996 році).

Освіта визнається пріоритетною сферою, основою інтелектуального, культурного, духовного, соціального, економічного розвитку українських суспільства і держави [1]. Освіта в Україні ґрунтується на засадах гуманізму, демократизму, національної свідомості, взаємоповаги між націями і народами.

У країні відкрито або поновлено сотні шкіл з українською (державною) мовою навчання, організовано українські класи у школах з російською мовою навчання. З'явилась велика кількість ліцеїв, коледжів та гімназій, які значно урізноманітнили навчальний процес, сприяють поглибленому розвитку здібностей учнів та студентів. Більше уваги приділяється вивченню вітчизняної історії, народознавства тощо.

Держава повернулася обличчям до професійно-технічної освіти, почавши її реформування. Поряд з державними створюються навчальні заклади, які базуються на інших формах власності [2]. Вищі навчальні заклади стають більш самостійними у своїй діяльності, проводиться робота

по їх ліцензуванню та акредитації, поряд з державним замовленням існує контрактна форма навчання тощо.

Розвиток будь-якої країни, рівень життя її населення визначаються рівнем розвитку і якістю освіти та науки. Особливо гостро це питання постало в наш час, коли суспільство хвилює питання адаптації до Європейського світового простору. Важливою умовою підвищення якості підготовки майбутніх фахівців є удосконалення форм і методів контролю якості викладання дисциплін та навчальних досягнень студентів.

Література

1. Законодавство України про освіту. Збірник законів. – К.: Парламентське видавництво, 2002. – 159 с.
2. Медвідь Л. А. Історія національної освіти і педагогічної думки в Україні / Л. А. Медвідь. – К.: Вікар, 2003. – 335 с.

УДК 316.485:378.1(043.2)

Ніколаєнко Я. М., Цар В. В., студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Череватюк В. Б., к.і.н., доцент

РОЛЬ «ЮРИДИЧНОЇ КОНФЛІКТОЛОГІЇ» В ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ЮРИСТІВ

У сучасних умовах важливим елементом юридичної практики стає пошук шляхів вирішення правових конфліктів. Загальновідомо, що підґрунтям виникнення юридичного конфлікту може бути лише сфера тих суспільних відносин, що вже охоплені правовим регулюванням або потребують врегулювання нормами права, визначаючи міру можливої й необхідної поведінки учасників відносин. Крім того, породження юридичних конфліктів пов'язане з юридичними фактами, тобто передбаченими законом життєвими обставинами й фактами, що слугують підставою виникнення правовідносин. При цьому наслідки юридичних конфліктів стають юридичними фактами нової якості. Конфліктність сучасного суспільства ще раз доводить значимість та актуальність вивчення та аналізу різного типу конфліктів, зокрема і юридичних. Якщо вдатись до аналітики і узагальнення історичного досвіду, то можна констатувати, що виникнення й розвиток права первинно пов'язане з визріванням і конкуренцією численних і різноманітних соціальних інтересів і потреб, у тому числі з прагненням соціуму, індивідів до справедливості, гармонії і стабільності, до зменшення соціальної напруги й суперечок. Владно-